

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Judecător: Gh.Stratulat
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A.Bostan, A.Pahopol, V.Negru

Î N C H E I E R E

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere),

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Camera de Licențiere (în prezent Instituția Publică „Agenția Servicii Publice”) împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Autocurs Trans” cu privire la suspendarea licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Autocurs Trans”, casată hotărârea Judecătoria Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii

c o n s t a t ă :

La 16 februarie 2017 petiționara, Camera de Licențiere a depus cerere cu privire la suspendarea licenței SRL „Autocurs Trans”.

În motivarea acțiunii petiționarul a indicat că urmare a declarației nr. RE 15-32-15816SRL din 1 iunie 2015, SRL „Autocurs Trans” a solicitat eliberarea licenței pentru genul de activitate, instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile AI și B).

În rezultatul examinării declarației menționate, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 1761/RE din 5 iunie 2015, privind eliberarea licenței seria A MMII nr. 049026 din 9 iunie 2015 pentru genul, activitatea de instruire a personalului din domeniul transportului rutier.

Urmare a scrisorii nr. 93-01 din 27 septembrie 2016, prezentată de Agenția Națională de Asigurare a Calității în Învățământul Profesional, s-a constatat că SRL „Autocurs Trans”, titular al licenței seria A MMII nr. 049026 din 9 iunie 2015

pentru genul de activitate de instruire a personalului din domeniul transportului rutier, nu s-a conformat prevederilor art.28 alin.(5) al Legii nr.131 din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, și anume, art. 28 al.(5) și art. 26 alin.(1) al Legii nr. 131-XVI din 7 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, sub aspectul neevaluării în termen a unităților de instruire.

Reieșind din cele constatate, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 6 din 14 februarie 2017, privind suspendarea licenței SRL „Autocurs Trans” seria A MMII nr.049026 din 9 iunie 2015, eliberată pentru genul de activitate, de instruire a personalului din domeniul transportului rutier.

În drept, își întemeiază cererea în baza art. 26 alin. (1), 28 alin. (5) ale Legii privind siguranța traficului rutier și art. 20 alin. (3) și (4) al Legii nr.451/2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, art. 26 alin. (1) lit. f) al Legii nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier, art. 17 alin. (3) al Legii cu privire la principiile de reglementare a activității de întreprinzător nr. 235/2006 și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 779 din 27 noiembrie 2009, pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Camerei de Licențiere.

Solicită Camera de Licențiere, suspendarea licenței seria A MMI nr. 049026 din 9 iunie 2015 pentru genul de activitate de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile AI și B).

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017, s-a admis cererea Camerei de Licențiere și s-a suspendat licența eliberată SRL „Autocurs Trans” seria A MMII nr.049026 din 9 iunie 2015, eliberată pentru genul de activitate de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile AI și B) și s-a obligat SRL „Autocurs Trans” să înștiințeze Camera de Licențiere despre decăderea circumstanțelor care au determinat suspendarea licenței. Totodată, s-a încasat de la SRL „Autocurs Trans” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 200 lei.

La 17 martie 2017, SRL „Autocurs Trans” a depus apel nemotivat, iar la 4 iulie 2017 a depus apel motivat și la 13 iulie 2017 a depus apel suplimentar, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea Camerei de Licențiere privind suspendarea licenței să fie respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017 a fost admis apelul declarat de SRL „Autocurs Trans”, casată hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017 și emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii SRL „Autocurs Trans”.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și-a motivat soluția în baza prevederilor art. 343¹, 343² CPC, art. 11 alin. (6) și (7), 17 alin. (3) din Legea nr. 235 din 20 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător nr. 451 din 30 iulie 2001, art. 21 alin. (2) lit. f) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător.

Cu referire la numele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a reținut că prima instanță în mod neîntemeiat a admis cererea Camerei de Licențiere, privind suspendarea licenței SRL „Autocurs Trans”, or, la materialele dosarului nu au fost administrate probe care să confirme temeinicia pretențiilor formulate în acțiune.

Totodată, instanța de apel a constatat că la caz, Camera de Licențiere, solicitând instanței suspendarea licenței eliberate SRL „Autocurs Trans”, nu a anexat nici o probă care ar confirma incontestabil constatarea de încălcare de către ultimul a condițiilor de desfășurare a activității prevăzute de lege, nici probe ce ar confirma că întreprinzătorului i-au fost notificate toate încălcările constatate, modul de remediere a deficiențelor identificate, cât și nici faptul că întreprinzătorul nu a remediat în termenul stabilit aceste deficiențe.

Sub acest aspect, este de observat că Camera de Licențiere a omis să facă proba care ar confirma existența acelor fapte concrete care stau la baza suspendării licenței seria A MMII nr.049026 din 9 iunie 2015, eliberată SRL „Autocurs Trans” pentru genul de activitate de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile A1 și B).

Colegiul Curții de Apel Chișinău a menționat că, unicul argument pe care Camera de Licențiere îl plasează la baza cererii de suspendare, constituie scrisoarea nr. 93-01 din 27 septembrie 2016, prezentată de Agenția Națională de Asigurare a calității Învățământului Profesional, prin care se presupune că s-a constatat de un alt organ – neinvestit de fapt cu funcții de control la caz, că SRL „Autocurs Trans” nu s-ar fi conformat prevederilor art. 28 alin. (5) al Legii privind siguranța traficului rutier.

Instanța de apel a notat că întreprinzătorul respectiv urma să fie notificat în modul stabilit despre toate încălcările depistate, acestuia fiindu-i explicat modul de remediere a deficiențelor admise, fiindu-i acordat un termen în acest sens. La caz, probe ce ar confirma respectarea acestei obligații din partea petiționarului, Camera de Licențiere, la materialele cauzei lipsesc. Or, nu se confirmă faptul că SRL „Autocurs Trans” ar fi fost notificată și că i s-ar fi acordat termenul legal de remediere – circumstanțe în care Colegiul acceptă argumentul apelantului despre faptul că petiționarul nu a respectat procedura prevăzută de lege în acest sens.

La 18 ianuarie 2018 Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului instituția publică cu referire la circumstanțele de fapt ale cauzei a indicat că instanța de apel a încălcat și aplicat eronat normele de drept material sau normele de drept procedural.

Totodată, a precizat recurentul că instanța de apel și-a întemeiat decizia în conformitate cu art. 21 alin. (2) lit. f) al Legii nr. 451-XV din 30 iulie 2001 (în vigoare până la 27 octombrie 2017) cu privire la reglementare privind licențiere a activității de întreprinzător, ceea ce este incorect, întrucât norma invocată este improprie speței. Or, decizia instituției publice din 14 februarie 2017 este întemeiată în baza art. 20 alin. (3) și (4) ale Legii enunțate și art. 26 alin. (1) lit. f) al Legii nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier.

Norma în baza căreia își întemeiază instanța de apel decizia, reglementează procedura de control și emiterea prescripțiilor, după caz, în urma controlului.

Ca urmare, concluzia instanței este în contradicție cu circumstanțele pricinii întrucât, ca excepție, nu este necesară și oportună emiterea prescripțiilor în cazul când legea prevede în mod expres suspendarea/retragerea licenței.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

După cum denotă din actele cauzei copia deciziei integrale a instanței de apel din 12 septembrie 2017, a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv recurentului Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) la 1 decembrie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 17119 ce se conține la dosar. (f. d. 57)

În consecință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recurentul Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul 18 ianuarie 2018, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017, în termen.

Prin referința din 3 martie 2018, intimatul SRL „Autocurs Trans” a solicitat recunoașterea recursului declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are

caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere).

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” (Camera de Licențiere) se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva